

Η σιωπή που όλα άλληλαξαν

ΝΙΚΟΛΙΑ ΠΑΝΙΔΟΥ

*Σε έναν τόπο που όλοι γνωρίζουν,
αλλά κανείς δεν μιλάει,
μια γυναίκα παίρνει την απόφαση
να αρνηθεί τη ζωή που της επέβαλαν.*

ΤΙΤΛΟΣ: Η στιγμή που όλα άλλαξαν
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Νικολία Πανίδου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Βασιλειάδου
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Νικολία Πανίδου
Copyright © 2024 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-66-9

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικός αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Νικολία Πανίδου

Η ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΟΛΑ ΑΛΛΑΞΑΝ

Εκδόσεις Έξη

Σεπτέμβριος 2000

Το φθινόπωρο έχει μια ομορφιά που σε ωθεί να το αγαπήσεις. Ίσως να φταίει αυτή η λίγη μελαγχολία μπλεγμένη μέσα στα κλαριά των φυλλοβόλων δέντρων. Μπορείς σχεδόν να πιάσεις τις στρώσεις αγάπης. Είναι αφημένες επάνω στα ποικιλόχρωμα φύλλα που χορεύουν στους δρόμους. Ακόμα και αυτά τα ίδια φύλλα του φθινοπώρου έχουν τελείως άλλη όψη όταν σκοντάφτουν στα ανάγλυφα, πλακόστρωτα σοκάκια της χώρας ενός νησιού και σε προκαλούν να τα κλωτσήσεις με τα πόδια σου, να μπλεχτείς κι εσύ μαζί τους. Είναι μερικές μονάχα από τις εικόνες που, όσο κι αν προσπαθήσεις, αδυνατείς να τις αιχμαλωτίσεις μέσα σε μια φω-

τογραφία ή σε μια φράση. Ούτε καν με μια πανάκριβη φωτογραφική μηχανή που μπορεί να κρέμεται λίγο μετέωρη, περασμένη στον λαιμό σου.

Πέρασαν πολλά χρόνια για να καταλάβει ο Λευτέρης πως αυτό που τον παρότρυνε να βγάξει φωτογραφίες, ήταν η ανάγκη του να δείξει σε όλον τον κόσμο αυτό που αντίκριζαν τα δικά του μάτια και όχι να αποτυπώσει τον κόσμο που τον περιτριγύριζε. Πόσο αστείος θα της ακουγόταν αν ήταν εκεί δίπλα του η Νατάσα. Ίσως και να γελούσε κοιτώντας τον. Ο χαρακτήρας του, άλλωστε, δεν ταίριαζε ποτέ με την αυτοκριτική. Ευτυχώς που δεν ήταν εκεί λοιπόν. Άλλωστε, και αυτό επιλογή της ήταν.

Δυο μέρες τώρα, όσο κι αν προσπαθούσε, σκόνταφτε επάνω στις επιλογές της παρέα με την απουσία της. Το ήξερε, όμως, από την πρώτη στιγμή που αποφάσισε να το αγνοήσει και να κάνει μία ολόκληρη εβδομάδα διακοπών, σε ένα νησί και σε ένα ξενοδοχείο που ήταν αποκλειστικά δική της επιλογή. Η μόνη δική του συμβολή ήταν στις ημερομηνίες. Τότε που θα είχε περάσει η έξαψη του Δεκαπενταύγουστου, θα είχαν εξασθενήσει οι εκδηλώσεις αγά-

πης και έρωτα, μέσω όλων των εκκλησιαστικών μυστηρίων, και θα μπορούσε να απολαύσει ένα σαββατοκύριακο βυθισμένος στη δική του βάρκα αγάπης. Όσο κι αν δεν κατάφερε να κάνει τη Νατάσα να το πιστέψει ποτέ, για αυτόν ήταν η βάρκα που μπορούσε να ταξιδεύει μαζί της. Μάλλον για εκείνη, η ίδια βάρκα βούλιαξε κάπου μεσοπέλαγα και μαζί της βούλιαξαν και τα τρία χρόνια της κοινής τους συμβίωσης.

Αυτές τις διακοπές τις είχαν κλείσει πριν από περίπου επτά μήνες. Όταν ακόμη πάλευαν για τη σχέση τους, ο καθένας τους από το δικό του μετερίζι. Ήταν βράδυ Πέμπτης και εκείνος βυθισμένος, σχεδόν παραδομένος, μέσα στον γωνιακό καναπέ του σαλονιού τους, υποτίθεται πως παρακολουθούσε ένα ντοκιμαντέρ στο αγαπημένο του συνδρομητικό κανάλι. Ήξεραν και οι δύο πως προσπαθούσε απλώς να αδειάσει το μυαλό του από τις πληροφορίες που τον είχαν βομβαρδίσει όλη την ημέρα. Εκείνη, στην άλλη άκρη του σαλονιού, σχεδόν απέναντί του, έκανε λίγη δουλειά ακόμη στον φορητό υπολογιστή της με σκοπό να κερδίσει λίγο χρόνο από την αυριανή της ημέρα και να χουζουρέψει λίγο περισσότερο το πρωί κάτω

από το πάπλωμά τους. Είχαν να σπαταλήσουν ακόμη μισή ωρίτσα μέχρι να ετοιμαστούν για να βγουν για φαγητό. Το είχαν προγραμματίσει από το μεσημέρι στη μοναδική τηλεφωνική επικοινωνία που είχαν ολόκληρη την ημέρα, η οποία είχε διαρκέσει μόλις τρία λεπτά και είκοσι δευτερόλεπτα. Όσο περνούσε ο καιρός, τόσο λιγότερα είχαν να πουν και ταυτόχρονα τόσο περισσότερα ήταν αυτά που αποσιωπούσαν, θεωρώντας τα αδιάφορα ο ένας για τον άλλον. Για εκείνον αυτό ήταν δείγμα οικειότητας, για εκείνη, όπως αποδείχθηκε, ήταν δείγμα αποξένωσης.

Η αναφώνηση χαράς που έβγαλε από το στόμα της, τον ανάγκασε να κοιτάξει προς το μέρος της. Πριν προλάβει να αντιδράσει, την είδε να έρχεται κατά πάνω του κρατώντας τον υπολογιστή της.

«Σε αυτό το νησί έχω να πάω από παιδί. Ήταν οι πιο χαρούμενες διακοπές που θυμάμαι να έχω περάσει με τους γονείς μου. Κοίτα, μου έβγαλε μία απίστευτη προσφορά στα αεροπορικά εισιτήρια. Σε παρακαλώ, πάμε φέτος. Σίγουρα θα ενθουσιαστείς κι εσύ. Και μάντεψε, σε ένα μέρος του έχει ένα...»

«Κάστρο να φανταστώ!» Η φράση του ολοκλήρωσε τη δική της.

Εκείνη ένιωθε ήδη τόση χαρά, που την ελάχιστη ειρωνεία ανάμεσα στις λέξεις του δεν την πρόσεξε. Ή ακόμη και αν την είχε ακούσει, απλά την προσπέρασε. Δεν είχε κρύψει ποτέ της πόσο της άρεσαν τα κάστρα, τα τείχη, οι παλιές πόλεις και όλα τα μυστικά που ένιωθε να πλανώνται στον αέρα κάθε φορά που βρισκόταν και περπατούσε σε κάποιο από όλα αυτά. Ένιωθε πως γινόταν κι εκείνη μέρος μιας παλιάς μυσταγωγίας.

«Πρέπει να κλείσουμε τώρα τα εισιτήρια. Ευκαιρία να βάλουμε και ένα πρόγραμμα στη ζωή μας. Νομίζω πως το χρειαζόμαστε».

Δεν της απάντησε καν. Κάτι πήγε να ψελλίσει, όμως του φάνηκε ανώφελο. Όχι μόνο γιατί δεν θα τον άκουγε, αλλά κυρίως γιατί αυτή η χαρά είχε κάτι το παιδικό που δεν ήθελε να της το στερήσει κι η διάθεσή της, σαν ηλεκτρισμός, μεταφερόταν σε κάθε φλέβα του κορμιού της. Σχεδόν χαμογελούσε κοιτάζοντάς την και ξεχνώντας τι ακριβώς συζητούσαν.

Είχε καθίσει δίπλα του, κολλημένη στο δεξί του χέρι, στριμωγμένη ανάμεσα στο δεξί του

πόδι και το μαξιλάρι του καναπέ. Κουβαλούσε ακόμη τον υπολογιστή της, που τον είχε στηρίξει πλέον επάνω στα γόνατά της. Δεν υπήρχε περισσότερος χώρος να απλωθεί -δεν τον χρειαζόταν κιόλας. Ήταν από εκείνες τις ελάχιστες, φευγαλέες στιγμές που ξέρεις πως η ευτυχία σου μπορεί να χωρέσει μέσα σε ένα σφηνοπότηρο και αυτό σου φαίνεται υπέρ αρκετό για να ξεδιψάσεις.

«Μόνο, σε παρακαλώ, βρες πτήσεις προς το τέλος του Αυγούστου. Να μην έχω πολύ μεγάλο θέμα με τη δουλειά».

Το κοφτό και απόλυτο βλέμμα της δεν άφηνε να διακρίνει αν μέσα στη σιγουριά του έκρυβε και ένα ψήγμα από θυμό. Διάλεξαν και οι δύο να κρατήσουν τη συγκατάθεση και τη σιγουριά.

«Λέω να μη βγούμε απόψε για φαγητό. Ας παραγγείλουμε καλύτερα κάτι. Μην σου πω να δούμε και καμιά ταινία», του πρότεινε δίχως να τον κοιτά.

Δεν της απάντησε, απλά την άγγιξε απαλά και τον είδε να ψάχνει τα διαφημιστικά για να παραγγείλει. Κι εκείνος προτιμούσε να μείνουν σπίτι. Την επιζητούσε την ηρεμία τον τελευταίο καιρό. Ίσως υπήρχε μία υποβόσκου-

σα υπερκόπωση, αλλά αρνιόταν να το παραδεχτεί. Όχι μόνο σε εκείνη αλλά και στον εαυτό του. Ήταν σίγουρος πως μετά από μία τέτοια αποκάλυψη, όλο το φταιξιμο θα το έριχνε στη δουλειά του και το κήρυγμά της θα μεταμορφωνόταν σε γκρίνια, η οποία θα κατέληγε στην ανάγκη να δώσει λίγο χρόνο στον εαυτό του και στην ίδια, και όχι να δίνει όλο του το είναι στην καριέρα του.

Παρήγγειλε κάτι που ήξερε πως δεν θα αργούσε να έρθει, γιατί και οι δυο πεινούσαν ήδη αρκετά. Πήγε στην κουζίνα, έφερε δύο πιάτα, μαχαιροπήρουνα και έκανε μία δεύτερη διαδρομή για να φέρει και τα ποτήρια. Και στις δύο αυτές διαδρομές την παρακολουθούσε. Δεν είχε πάρει το βλέμμα της από την οθόνη του υπολογιστή και το χαμόγελό της δεν είχε προλάβει να ξεσκαλώσει από τα χείλη της. Όπως τη μέρα που την είχε γνωρίσει. Παράξενη παρομοίωση γιατί νόμισε πως αυτή η ανάμνηση ήταν κάπου πολύ βαθιά θαμμένη. Κι όμως, έτσι απρόσκλητη εμφανίστηκε μπροστά του.

Η στιγμή που όλα άλλαξαν

Ήθελε να φύγει. Να κλείσει τα μάτια και όταν τα ανοίξει, να μην υπάρχει δίπλα της εκείνος. Ήθελε να σταματήσει να πονάει, να σταματήσει να αναρωτιέται γιατί, πριν χάσει ολοκληρωτικά τον εαυτό της.

«Δέκα χρόνια υπέφερα. Φτάνει. Σήμερα είναι η τελευταία μέρα που είμαι αιχμάλωτη σε τούτο το νησί».

Όταν την είδε για πρώτη φορά, νόμιζε ότι ήταν αποκύημα της φαντασίας του. Όταν αντίκρουσε και δεύτερη φορά τη φιγούρα της, ήταν σίγουρος ότι κινδύνευε. Όταν την πλησίασε, κατάλαβε ότι θα έκανε ό,τι χρειαζόταν για να τη σώσει.

Ευγενία και Λευτέρης. Μία γυναίκα που είχε χάσει την πίστη της στους ανθρώπους. Ένας άντρας που ήθελε να ξαναβρεί νόημα στη ζωή. Δύο άγνωστοι που συναντιούνται σε έναν τόπο που δεν είναι δικός τους. Δύο νέοι που πρέπει να βρουν ξανά την αφετηρία της ζωής, να πουν τις αλήθειες τους και να μάθουν να εμπιστεύονται από την αρχή.

